

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 7. Cœlestium gaudiorum perennitas, novitas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79340)

Quanta sint illa, quae à Deo preparata sunt homini, etiam livor prodit inimici, S. Caes. Arel. sect. 28.

Ducitur anima in refectorio (caelo) ubi sine fame reficiatur, sine sit inebrietur. In dormitorio, ut ibi sine torpore dormiat; in oratorio, ut ibi sine taediooret; in claustris, ut ibi sine fastidio sedeat. Pectus Jesu ibi est refectorium, sinus Jesu ibi est dormitorium; vultus Jesu ibi est oratorium. Latitudo, longitudo, sublimitas, & profundum Jesu, ibi est Claustrum Confortium Jesu, & omnium Beatorum, ibi est Capitulum. Petr. Cellen. l. de panib. c. 7.

Non aliquid potest in caelo esse privatum, quod non fiat commune; ubi tanta est unitas, sincera dilectio, perfecta pax, invidentia nulla. S. Laur. Just. l. de cont. Mundi c. 13.

Nullum genus poenarum Martyrum esset justum pretium, nec pro una sola hora essendi in paradiso: tanta est excellentia hujus gloriae. S. Vinc. Ferr. f. 4. post ramos palm.

Corpora gloriosa ita pulchra sunt, tantamque undequaque gloriam spirant; ut rei tam supernaturalis, & ita eminenter pulchra, aspectus hominem velut extra se rapiat, & velut dementem reddat. Est in caelo non aliud oculorum oblectamentum foret, quam summa gloriosorum corporum pulchritudo; nimis quam magna gloria esset, praesertim ipsam Humanitatem Salvatoris N. J. C. videre, ex vita S. Theresiae.

§. VI.

Caelestia gaudia ex praesentibus aestima.

Ceciderunt in faciem suam. Matth. 17. 6. Corruunt discipuli tantum gloriae pondus non ferendo; ut contempleris, quam immensum gloriae pondus preparatum, amantibus Deum. S. Xaverius stilla dulcedinis potatur, & exclamat: satis est Domine! satis est! Escob. t. Chr. mir. obl. 5.

Transfiguratus est coram ipsis. Marci 9. 2. O quanta felicitas! visioni Deitatis, inter choros angelorum, adesse perpetuo, si tantum transfigurata Christi Humanitas, duorumque societate Sanctorum, ad punctum visa delectat. V. Beda hiecl. 3. c. 8.

Si tam innumera, & varia dona tua, quae nunc amicis pariter tribuis & inimicis; quam magna, & innumerabilia, quam dulcia, & delectabilia, quae, solis tuis es largiturus amicis! Si tanta delectabilia continet carcer; quanta, quae, continet patria! S. Augustinus l. soliloq. c. 21.

Si temporalia sunt ejusmodi, qualia sempiterna? si visibilia tam bona, qualia, quae non videntur? S. Basil. l. 6. hexam.

Si sic delectat auditum hominum melodia, si sic concentus avium, si sic harmonia instrumentorum omnium musicorum; quantum delectat in seipso audire summum bonum, ineffabile, quod causa est, & principium, omnium sonorum: semper etenim major est virtus in radice, quam sit in arbore; & major abundantia in fonte, quam sit in rivulo descendente. S. Bonav. l. 1. de tempore.

Dominus est adeo dulcis; ut, qui eum non gustaverit, quam sit dulcis, degustanti credere non poterit. Unde Bernardus: semel te gustavi, bone Jesu! & utinam millies mori possem, & iterum te degustare. Si sic est in via, ubi vix stillat super animam una gutta; quid, putas, est in patria? quando ad modum fluvii redundat in animam. Id. ib.

S. Fulgentius Ruspensis Ep. in vita c. 3. I. Jan. dum spectaret Romanae curiae nobilitatem, decus, ordinemque; salubri sermone ad fratres agebat: quam speciosa potest esse Jerusalem caelestis, si sic fulget Roma terrestri! Et, si in hoc Saeculo datur tanti honoris dignitas diligentibus vanitatem (loquitur de triumpho Theodorici) qualis honor, & gloria, & pax, praestabitur Sanctis, contemplantibus veritatem.

§. VII.

Caelestium gaudiorum perennitas, novitas.

IN prima creatione sex priores dies vespere, & mane terminantur; sed dies septima, quae quietem aeternam exprimit, nullo vespere clauditur Gen. 2. 2. S. Aug. l. 4. de Gen. ad lit. c. 18. requies creaturae habet initium, sed non finem; ideo septimus dies coepit à mane, sed nullo vespere terminatur. Sylveira. in Luc. 12. quaest. 14.

Qui confidunt in Domino sicut mons Sion. Pl. 124. 1. Cum sciamus, Jerusalem à diversis gentibus funditus fuisse subvertam, ejusque cives frequenter ductos esse captivos; quomodo hic habitatores ejus dicit nullatenus commovendos? sed hic Jerusalem caelestem patriam debemus advertere, quae significat visionem pacis; de qua nullus potest ullò modo commoveri, qui meruerit in ejus soliditate consistit. Cassiodorus hic.

Rami illius longevi. Eccl. 1. 25. Inter arbores omnium longissimam habere vitam, ita ut etiam rescissae cariem non sentiant, putat Plinius l. 16. c. 40. cypressum, & cedrum: at ex his Dei domus construitur, in qua aeternum vivemus. *Tigna domorum nostrarum cedrina, laquearia nostra cypressina.* Cant. 1. 16.

Judaea in aeternum habitabitur. Joel. 3. 20. De terrena Judaea hoc intelligi non potest: nam haec in fine pariter suum habebit finem. Ergo necesse est haec accipere de Judaea, & Jerusalem caelesti. Caelum igitur empyrium dicitur Judaea, id est, confessio, & laus Dei. Corn hic.

Christus Jo. 4. cum Samaritana collocutus, mentionem aeternitatis, aeternaeque vitae, ultra quam vigesies injecit. Drex. Phaet. Confid. 2. §. 3.

In hereditatem immarcescibilem. 1. Petri. 1. 4. Quia nec ipsis beatorum hominum mentibus ex longo usu caelestis illa conversatio valet aliquando vilescere, quomodo praesentis Saeculi luxus, & deliciae, solent nonnunquam diutinam consuetudine, & usu, in fastidium verti. V. Beda hic.

Et cantabant quasi canticum novum. Apoc. 14. 3. Res mira! cantum, quem cœlestes illi spiritus tot millia annorum cantant, appellat quasi canticum novum. Ratio est: quia quavis horâ sic delectantur cantantes, acsi tunc inciperent cantare. Speremus & nos in misericordia Dei: ille enim dabit nobis gustum, & suavitatem, quâ indies magis, & magis in sancto exercitio orationis, patientiâ, delectemur; si illud incipere velimus. Diez. Dom. Palm.

In domo Dei festivitas sempiterna est: non enim ibi aliquid celebratur & transit. Festum sempiternum, chorus angelorum, vultus præfens Dei, lætitia sine defectu. De illa æterna, & perpetua festivitate, sonat nescio quid sonorum, & dulce, auribus cordis; sed si non perstrepat Mundus S. Aug. in Pl. 41.

Pagus hic est rusticorum, civitas illa opulenta principum diverforium: hoc est viatorum regnum, illud perenne civium. S. Thom. Vill. conc. 2. de S. Ægidio.

§. VIII.

Officia cœlica, & occupatio.

Laudate Dominum, quoniam bonus est psalmus. Pl. 146. 1. Omnis operatio bona mercedem sibi postulat retribuere; ut, quod laboriosè peragimus, spe propositi muneris consequemur. In laudationibus verò Domini actus ipse habet præmium suum; quando ipsa erit retributio, quæ nunc est exercitatio. Quid felicitius, quam nunc exercere, quod te speras in æterna beatitudine posse peragere. Cassiod. hic.

Quid est mihi in cœlo? nihil, nisi semper ibi in oratione, absque ullâ distractione, adherere. Jo. Clim. gr. 28.

Agite in terris, quod semper in cœlo facturi estis: neque enim ibi aliud opus est, nisi laus. S. Thom. Vill. conc. 1. de Ass. Virg.

Gloria paradisi dicitur denarius: sonus denarii significat officium, quod erit in gloria; solum erit officium Ecclesiasticorum, scilicet laudare Dominum. *Beati, qui habitant in secula seculorum laudabunt se.* Pl. 83. 5. S. Vinc. Ferr.

Maxima, & unica, Sanctis est requies in cœlo, laudem Summæ Trinitatis, quæ Deus est, indefessâ voce dicere. V. Beda hexam.

Spiritus beati, hi sunt domicelli in curia cœlestis Imperatoris; Patriarchæ Principes; Prophetæ Secretarii; Apostoli iudices, & Assessores. Martyres milites; Confessores magni thesauri Christi thesaurarii; Virgines sunt sicut sponsæ Imperatoris. S. Bern. Sen. f. 9. de octo beati.

§. IX.

Cælum ama, quere, desidera.

Et omne volatile secundum genus suum. Gen. 1. 21. Pisces, qui remanent in aqua, unde facti sunt, mali sunt, qui remanent in corruptione peccati, in qua nati sunt. Aves, quæ sursum elevantur ab aquis, sunt: qui habent cor elevatum à terrenis ad cælum, & tamen sub firmamento. Hugo Card. hic. Volucres significant eos, qui virtutum pennis ad cœlestia contemplanda se suspendunt. B. Petr. Dam. l. 2. ep. 5.

Montes exultaverunt ut arietes, &c. Pl. 113. 4. Campi sunt, qui terrena non deserunt; sobriè tamen, & justè, & piè vivunt in hoc sæculo. Montes, seu colles, sunt, qui sola, quæ sursum sunt, quærunt. Ejusmodi itaque montes, quantò ardentius cœlestia desiderant, quantò vehementius cœlestibus inhiant, quantò altius excrescunt; tantò procul dubiò cœli ardua viciniùs tangunt. Rich. à S. Viêt. hic.

Ubiunque fuerit corpus, illuc congregabuntur & aquilæ. Luc. 17. 37. Justorum animæ aquilis comparantur; quòd alta petant, humiliâ derelinquant, longævam referantur ducere vitam. Si igitur intellexerimus aquilas, de corpore jam dubitare non possumus; maxime, si meminerimus, quod à Pilato Joseph corpus acceperit. S. Ambr. in Luc. Quid putamus, fratres, quomodo tunc repente de terris ad cœlos evolare poterimus, qui nunc exercitiò, & usu quotidianò, volitare non didicimus? nunquid non Christus, sicut aquila, provocat ad volandum filios suos, quando super eos volitabat? Deuter. 32. Guerric. Abb. f. de ascens. Sylv. in Luc. 21. Matth. 24. 28. q. 13.

Surgite, eamus hinc. Jo. 14. 31. præcipiens, ut unusquisque surgat de terrenis, erigat animam humi jacentem, ad superna attollat, excitet aquilam suam; & illam aquilam, ad quam dictum est: *renovabitur, ut aquila, juvenis tua.* Pl. 102. 5. Ad animam hoc dictum est. Anima igitur nostra, sicut aquila, alta petat, supra nubes volet, renovatis splendescat exuviis, cœlo volatus suos inferat, ubi laqueos incidere non possit. S. Ambr. l. de bono mortis c. 5.

Ut germani filii lucis intueamur lucem, & sursum aspiciamus; nè nos esse adulterinos comprehendat Dominus, quemadmodum Sol aquilas. Clem. Alex. Orat. adhort. ad Gentes.

Flamma in altum evolans. Lem: *Quies in sublimi. Vel Deorsum nunquam.* Picinelli.

*Motiva varia.**Ex Veteri, & Novo.*

In principio creavit Deus cælum, & terram. Gen. 1. 1. Cur non statim hominem produxit? Facta est regia, creetur rex; ædificata est domus, producat habitator. Quid necesse ad sextam diem creationem hominis differre? Philo Jud. lib. de opific. principium, & finem, volens Deus inter se coaptare, ut res necessitudine conjunctas, & amicitia; principium quidem fecit cælum, finem verò hominem. Ex principio & fine, fecit Deus circulum aureum; ut, quocumque se verteret homo, cælum videret. Amicum tibi est cælum, familiare; solum hominem agnoscit sibi necessitudine conjunctum. Nexum amicitia; nè dissolvas. sit tibi semper familiarissimum; & licet situ remotum, mente, & desiderio propinquum. Lactant. l. 2. de orig. error. c. 13. fictò corpore, spiravit ei animam de vitali fonte spiritus sui, qui est perennis: constat enim ex anima, & corpore; id est, è cœlo, & terrâ: